

Szomorú a vádaskodás

Beszélgetés Kövér Lászlóval, a Fidesz alelnökével az egység lehetőségeiről, a párt jövőjéről

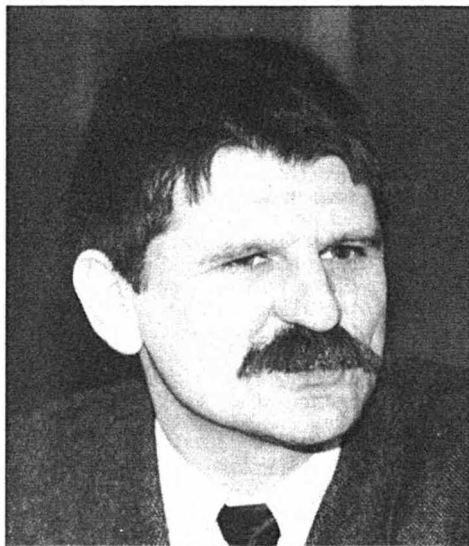
A Fidesz nehéz helyzetbe került. Szövetségi elképzeléseinek összeomlását jelentette a KDNP országos választmányának döntése, amely szerint egyelőre nem kötelezik el magukat a Polgári Szövetség mellett, míg a Fidesz népszerűsége a választások óta csak szerény mértékben emelkedett. Ezek után vajon milyen esélye maradt a Fidesznek arra, hogy magányosan is kormányzati tényezővé váljon? Mivel

próbálja „eladni” magát a társadalomnak; hogyan lesz képes ellenállni a minden oldalról ért nyomásnak és csábításnak? Lesz-e ereje, hogy önmaga maradjon, s elkerülje, hogy – mint sok más szervezet – gazdasági lobbyk holdudvarába sodródjék? Ilyen és ezekhez kapcsolódó kérdésekről beszélgettünk *Kövér Lászlóval*, a Fidesz egyik alapító atyjával, alelnökével.

Folytatása a 4. oldalon

Szomorú a vádaskodás

Beszélgetés Kövér Lászlóval, a Fidesz alelnökével

FOTÓ: BARA ISTVÁN

Folytatás az 1. oldalról

– Van esélye a Fidesznek arra, hogy egyedül is kormányzati tényezővé váljon a következő választásokat követően?

– A Fidesz stratégiai célkitűzése, hogy szerepet vállaljon egy olyan polgári Magyarország megteremtésében, amely nem csak a gazdasági intézményekben, de a társadalom szerkezetét tekintve is képes csatlakozni az Európai Unióhoz. Ennek érdekében cselekedni elsősorban kormányzati pozícióban adódik lehetőség. Tekintve, hogy a jelenlegi kormánykoalíció ezzel a céllal ellentétes irányba vezeti az országot, ezért célunk, hogy leváltuk őket. Erre lett volna lehetőség a Polgári Szövetség.

– A KDNP azzal indokolta döntését, hogy a négy-párti összefogás előtt nem kívánja bezárni a kaput. A Vajon motiválhatta-e őket az a taktika is, hogy a KDNP kivárja, míg eldől: a másik három ellenzéki párt közül melyik bizonyul erősebbnek, s majd ahhoz csapódnak? Így mindenképpen jelen lesznek a következő koalícióban.

– Egyetérték a kérdésben tett megállapítással. Ha két év múlva lesz választás, akkor elég egy esztendő múlva dönteniük. Egyébként nyilvánvaló, hogy a döntés a KDNP-n belüli platform közötti kompromisszum eredménye. Aki ma négy-párti összefogásról beszél, az olyan naivitásról tesz tanúbizonyságot, ami megkérdőjelezi politikai alkalmasságát.

– Miért? Hiszen a Fidesz és az FKGP közeledése a társadalom legjavának kedvére lenne, s egyúttal ez a több cikluson át tartó kormányzás előfeltétele is. Az ellentétek nem a vádaskodásokból fakadó személyes sértődésekből fakadnak?

– A kölcsönös vádaskodást nagyon szomorúnak tartom. Ezek 1990 óta tartanak, ennek ellenére úgy látom, hogy nem a Fidesz és a kiszegapárt között húzódik meg a szakadék, hanem a Fidesz és Torgyán József között. Vidéken az önkormányzatokban érdekes mód kitűnően együtt tudunk működni. Ebből következik, hogy a kapcsolatok javulásához egyetlen dolog szükséges: Torgyán retorikájának kellene megváltoznia. Számomra úgy tűnik, neki nem Horn Gyula és Pető Iván, nem az MSZP és az SZDSZ az első számú ellenfele, hanem potenciális partnerei, részben a Fidesz, de legfőképp az MDF. Elég visszaemlékezni arra, hogy milyen hangnemből gyalázta és gyalázta ma is az MDF és a KDNP politikusait a fideszesekkel együtt az előző kormányzati ciklus óta. Azt gondolom, ez osztéktélen teszi minden törekvését, amely ezen pártok valamelyikével való együttműködésre irányul. Az is nyilvánvaló, hogy nem egyenrangú partnerségre törekszik, ha törekszik egyáltalán valami ilyesmire.

– A választásokat hogyan akarja megnyerni a Fidesz? Mivel tűnik ki a többiek közül?

– Erre közel két és fél évvel a választások előtt

nehéz válaszolni. A Fidesz alapvető irányvonala egy széles, polgári középrétegre támaszkodó jóléti Magyarország megteremtése.

– Ez csakugyan vonzó cél, de több párt is vallja...

– Ha azonban a megfogalmazott célokat összevetjük a tényleges tettekkel, akkor máris szűkül a kör. Természetesen mint eddig is, a fiatalabb generáció szavazataira számíthatunk.

– Nem vesztette el fiatalos lendületét a Fidesz?

– A Fidesz 1988–90 között egy radikális és akcionista mozgalom volt, amely számos emlékezetes tüntetéssel és megmozdulással tette ismertté magát a választók előtt. A Fidesz 1990 óta parlamenti párt, s nem a rendszer, csupán a kormány ellenzéke lett, ami természetszerűen más politikai eszközöket igényel. Megítélesem szerint a választók többsége is azt szeretné, ha a politizálás a parlamentben folyna, s nem azon kívül, az utcán. Aki nosztalgiát érez az 1988–1990 közötti Fidesz iránt, az az akkori romantikus zűrzavar iránt is nosztalgiát érez. Talán az akkori illúzióit siratja.

– A Fidesznek a többi ellenzéki párthoz hasonlóan rossz a sorsja. Elképzelhető ilyen körülmények közt valamilyen jó szereplés?

– Szerencsére a pártok megítélése nem kizárólag azon múlik, hogy miként jelenik meg arcuk a médiában. Az MSZP sem ez által nyert, sőt, kampánya sem volt túlzottan látványos. A Fidesz sajtója ma sokkal kevésbé rossz, mint a választásokat megelőző időszakban. Akkoriban a mostani kormánykoalíció pártjaival rokonszenvező sajtó részéről egy olyan erőteljes nyomásnak voltunk kitéve, amit alig bírtunk ki. Akkoriban a tatárdúlástól kezdődően minden rossznak mi voltunk az okozói. A Mérleg utcában egyesek úgy gondolták, itt az ideje a Fidesszel való egyszerű s mindenkoris leszámolásnak. Ez nem sikerült. Azt, hogy ma már kevésbé rossz a sajtónk, én többek közt annak tulajdonítom, hogy azok az újságírók is képesek voltak levonni bizonyos következtetéseket az általuk addig favorizált pártok kormányzati tevékenységének tapasztalata alapján. Körükben is tetten érhető egyfajta kiábrándulás. Mellesleg az előző ciklusban szintén felsűltek azok a próbálkozások, amelyek az akkor ellenzékét próbálták minden baj forrásaként beállítani. Ez most sincs másként, a manipulált tájékoztatásnak is megvannak a korlátai: a társadalom nem félkegyelmű, a szavazópolgár felöltözik, gondolkodik ember.

– Mégis a demagógiára, a suttogó propagandára éhes vándorszavazók döntik el a választásokat...

– Ezeket a kiszegapárt már megnyerte magának, mi nem pályázunk az ő szavazataikra. Abban reménykedem, hogy a hagyományosan értelmiséget vonzó arculatunk, a rendezvényeink, ebben a rétegben növelik tovább a bázisunkat, s ez hatással lesz más rétegekre is. Mi nem vagyunk hajlandók megalapozatlan ígéretekkel csábítgatni a szavazókat, s bízom abban, hogy előbb-utóbb ez lesz a vonzóbb a társadalom számára.

– Amennyiben ez a taktika sikeres lesz, és a Fidesz valamilyen szövetségi konstellációban leváltja a jelenlegi kormányt, akkor vajon elkerüli azt a csapdát, amibe az Antall-kormány is belelépett? Képes lesz elkerülni, hogy az SZDSZ megszorolja valamivel, vagy hogy az MSZP-szimpatizáns „vörös tőke” tegye kormányzati hatalmát formálissá valamiképpen?

– Természetesen csak jogállami eszközök állnak majd a mi rendelkezésünkre is, következtés-képp hat évvel a rendszerváltozás után már nem lehetséges, és talán nem is indokolt adminisztratív eszközökkel fejcseréket végrehajtani. A média-törvény szabályozni fogja a médiát, az ügynöktörvény pedig ha megszületik, talán megtisztítja a közéletet a kompromittálódott elemektől. Azt gondolom, nincsen szükség radikális eszközökre. Bízom abban, hogy előbb-utóbb a politika, a gazdaság és a sajtó viszonya átláthatóbb lesz, nem személyi összefonódások s érdekcsoportok egymásba kapcsolódása jellemzi majd ezeket a viszonyokat. E bizalmon kívül nincs más ötletem.

Bertók László Attila